

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 8 NUMMER 3

15 SEPTEMBER 2008

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 december 2008. Kopij vóór 20 november sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen te weigeren of in te korten.

BESTUUR V.O.V.K.

**Sophia Kammeijer
Frits de Jong
Jos Vreeburg
Arsène van Nierop
Tineke Jansons
Jack Keyzer**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

Hij is weer voorbij die zomer, de bladeren vallen weer.

Ik hoorde op de radio een liedje gezongen door Jasperina de Jong, “De seizoenen komen terug, de jaren niet.” Heel mooi en ontroerend. Misschien herkent u het wel, dat je plotseling zo geroerd wordt door een liedje, door een bepaalde sfeer.

De natuur herhaalt steeds weer dezelfde cyclus. En wij passen ons daaraan aan.

We kopen nieuwe zomerjurkjes en hangen die weer in de kast tot het volgende jaar.

Wij leven ons leven en dragen onze rugzak met ons mee. Voor velen van ons gebeurde het verschrikkelijke in deze zomer.

Zoals we kunnen zien in “Wij Herdenken” hebben velen van ons de geboortedag van hun kind herdacht. Het is weer een lange rubriek waar we bij stil staan.

We hebben gemerkt dat er soms een misverstand is over de plaatsing van de foto van de kinderen.

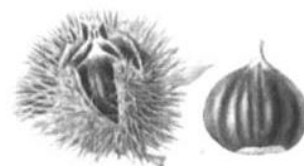
Wij hebben bewust gekozen voor de geboortedatum van ons kind, dus niet de datum van overlijden. De geboortedatum was immers ooit een feestdag.

Het doet ons goed dat steeds vaker gereageerd wordt op artikelen in de Cocon. Tenslotte is ons blad er om te communiceren en elkaar tot troost te zijn. Daarom ontvangen we graag reacties, meningen en verhalen, zodat ze een plaatsje in ons blad kunnen krijgen.

In het artikel van Frank van Dijck in de Cocon van maart zegt hij “Erg lang heb ik schuldgevoelens gehad over de manier waarop ik mijn zoon heb laten wegglippen. Maar wezenlijk doorvragen op wat er met hem gebeurd was, was een onuitgesproken taboe.” De conclusie “Er is niemand schuldig behalve de moordenaar van ons kind” ligt voor de hand. Toch blijven wij als ouders vaak met schuldgevoelens zitten, omdat we gedurende een te lange periode er niet konden zijn op de manier zoals we zouden willen, voor onze nog Levende Kinderen. Die tijd valt niet meer in te halen.

Michelle Vreeburg haalt in haar artikel aan: “een Ouder van een Vermoord Kind is immers vaak ook een Ouder van een Levend Kind”. En die Levende Kinderen worden zo direct na de moord op hun zus of broer wel eens vergeten. Ik herinner mij nog dat Michelle toen zei, ‘mama, de mensen vragen allemaal aan mij hoe het met moeder is, maar aan mij vragen ze dat niet, ik heb toch ook verdriet?’

Op het moment dat deze Cocon bij u in de bus valt staat de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers in Hoorn voor de deur. Het programma vindt u in dit blad. De organisatoren hebben er alles aan gedaan om er een geslaagde dag van te maken en hopen dan ook op een grote opkomst. Niet alleen ter nagedachtenis aan de slachtoffers maar ook om een signaal af te geven dat geweld nooit ‘gewoon’ mag worden.

VAN HET BESTUUR

Hoog bezoek op 20 juni

Het waren drukke tijden voor het bestuur, zo vlak voordat de zomervakantie aanbrak.

Op 20 juni kwam Prof. Mr. Pieter van Vollenhoven ons bezoeken met een delegatie van Fonds Slachtofferhulp Nederland en een vertegenwoordiger van de Raad voor de veiligheid. Zo'n bijeenkomst vergt de nodige voorbereiding. Naast de praktische kanten, zoals het bijhouden van aanwezigheidslijsten en het netjes aankleden van De Kom, kwam het erop neer dat we een goed gestroomlijnd programma hadden dat ook goedgekeurd werd door de achterhoede van de heer Van Vollenhoven. Een en ander had behoorlijk wat voeten in de aarde! Maar het resultaat was een bijzonder geanimeerde bijeenkomst waar iedere aanwezige zijn of haar zegje kon doen. Onze gasten waren diep onder de indruk van onze geëmotioneerde verhalen over ons verdrietige lot. Zoveel punten die op tafel kwamen waar verbetering zo zinvol zou zijn... Het resulteert dan ook in vervolgbesprekingen van het bestuur met Fonds Slachtofferhulp in september.

Familiedag 30 augustus

Ook de familiedag dit jaar bracht werk met zich mee. Maar er ligt een heel bijzonder programma voor een dagje varen op de Vecht bij Maarssen: Heren met Stijl en spelevaren over de Vecht. De uitnodigingen zien er ook dit jaar weer prachtig uit, vanwege de kosteloze inspanning van Agnes van der Pol die onze huisstijl verzorgt. Op het moment van schrijven hebben zich al ruim zeventig personen gemeld. Dat wordt weer een heel bijzondere dag met hopelijk net zo'n gezellige sfeer als vorige jaren!

Dag Herdenken Geweldsmisdrijven

Op 20 september wordt deze dag in Hoorn gehouden. Jos Vreeburg en Jack Keijzer zitten vanuit de VOVK in de organisatie.

Ieder jaar wordt ook deze dag professioneler. Het programma staat achterin deze Cocon.

Website

Het vullen van de website is een weg van vallen en opstaan. Sjoerd Voerman heeft de contacten met de websitebeheerder.

Op zich lopen die nu gelukkig goed, maar de vakanties van Sjoerd en de beheerders die elkaar opvolgden zorgen voor de nodige vertraging. Mocht je iets over de website willen weten of iets willen toevoegen, schroom dan niet om Sjoerd te bellen: 033 - 472.4672. of te mailen: sjoerdvoerman@wanadoo.nl

Buitenlandse Zaken

Als VOVK werken we hard mee aan het opstellen van een doortimmerd plan om de campagne Wijs op Reis, die het ministerie van Buitenlandse Zaken ieder jaar voert, beter gestalte te geven. Hoe bereiken we dat de jeugd met de nodige oplettendheid op vakantie gaat naar het buitenland?

Daarvoor is het nodig dat er een uitgebreide checklist wordt opgesteld waar alle doelgroepen in besproken worden. Vanuit de VOVK zitten Marjo Searle en Arsène van Nierop er bijna maandelijks bij om te zorgen dat de nabestaanden van slachtoffers van moord in het buitenland uiteindelijk zo goed mogelijk worden opgevangen.

Maar dat betekent natuurlijk wel dat je bij alle besprekingen zit, die dus gaan van tasjesroof tot moord.

Intussen is de zomer volop begonnen.

Het is een tijd om lekker uit te rusten en bij te komen van alle inspanningen, maar we weten allemaal uit ervaring dat juist in de vakantietijd de herinneringen weer volop binnenkomen. Pak ze en probeer ze te koesteren!

Zie het als kleine stukjes die je in contact brengen met het kind dat je zo moet missen...

Geniet van de natuur en laat de warmte van de zon op je inwerken!

Arsène van Nierop

HET VERHAAL VAN CEES VAN VUGT

José met dochter Regina en kleinkind Melissa

Om het verhaal van Cees van Vugt op te tekenen reis ik op 10 juli naar Bavel.

Sommige verhalen zijn zo bizar dat je bij het horen daarvan zegt, nee, dat kan niet waar zijn. Zo'n verhaal is de verbijsterende dubbele moord op dochter Regina en haar moeder, José, de echtgenote van Cees van Vugt.

Het noodlot sloeg toe in de tijd dat Regina's leven juist in rustiger vaarwater zou komen.

Na zes jaar huwelijk was de breuk tussen Cees' dochter en Marco in de herfst van 2001 definitief. In afwachting van een eigen woning in Breda waren Regina en dochtertje Melissa terug naar Bavel gekomen.

De scheiding verliep moeizaam.

Op 5 november 2001 deed Regina aangifte van kindermishandeling tegen Marco van G.

Tien dagen later wordt de 3-jarige Melissa toegewezen aan Regina. Marco zal zijn dochter voorlopig niet te zien krijgen.

De gemoederen van Marco en zijn broer Jeroen raken er danig door verhit. De tijdbom onder Regina's leven begint te tikken.

In gezelschap van Marco's 17-jarige vriendin en een maat van Jeroen worden er plannen gemaakt om Regina 'een lesje te leren.'

"Dat mondde uit in het plan om Regina te vermoorden waarbij de eventuele dood van haar ouders op de koop toe werd genomen", aldus de advocaat.

Op 27 november trekt Jeroen met een geladen wapen naar de woning aan de Jan Oomenstraat in Bavel. Officieel heet het dat hij met Regina wil praten over de scheiding tussen haar en Marco. Maar later gaf hij toe, hij wilde niet praten, maar doden.

Jeroen wilde zijn broer wreken. Hij wilde alle schuld op zich nemen. Want als Regina dood was, zou Marco voor het kind moeten zorgen.

In een worsteling in Regina's ouderlijk huis schiet Jeroen haar 54-jarige moeder door het hoofd. Cees heeft geluk. Jeroen richt ook op hem, maar het pistool weigert.

Regina vlucht het huis uit maar ze komt niet ver. Aan de overkant van de straat heeft Jeroen haar te pakken. Hij 'metselt' zijn beide handen om de keel van Regina. "Ik stond strak van de agressie. Ze moest dood."

Drugs

Cees weet weinig over het samenleven van Regina en Marco. Zij liep de Tilburger rond haar zeventiende tegen het lijf.

Na enkele maanden trouwden ze al. Het ging in die tijd niet goed met Regina. Zij kapte met school, kwam in aanraking met drugs.

Het contact met thuis verwaterde. Cees en José raakten het zicht op hun dochter kwijt.

Na de geboorte van Melissa werden de banden aangehaald. Ze namen de kleine wel eens mee naar de Beekse Bergen. Regina bleef dan in Tilburg. "Ik had wel eens het gevoel dat Regina bang was voor Marco", zegt Cees nu. Maar Regina liet niets los.

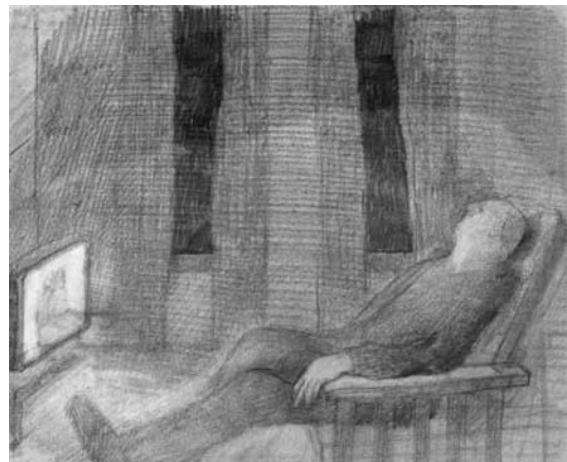
Cees zag het geweld niet aankomen.

Toen hij zijn leven weer probeerde op te pakken voelde hij zich in zijn eigen huis als een kat in een vreemd pakhuis, telkens die beelden van wat daar in de hal had plaatsgevonden. Hij was ook bang.

Een auto die remde in de straat, de telefoon, het kon hem plotseling naar de keel grijpen.

En dan de stilte in huis, vooral 's avonds.

Dat was het ergste. Die stilte.

Gestraft

De broers zijn gestraft.

Cees voelt zich ook gestraft.

Dochter en vrouw kwijt. Baan kwijt. Zijn leven lang als boekhouder gewerkt. Maar na die novemberavond ging het niet meer.

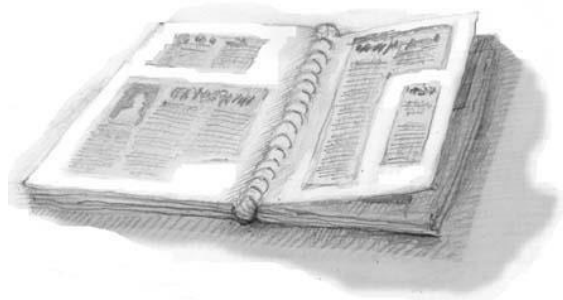
Zijn werkgever heeft zich nooit laten zien.

De mensen in de straat wisten er ook geen weg mee. Ontwijkend gedrag, dat doet wel pijn. Maar ach, zegt Cees, ik begrijp het ook wel.

De politie was er wèl voor hem. Rechercheurs zaten bij hem in de rechtszaal. De wijkagent komt nog steeds een bakje koffie doen.

In het huis van Cees is het stil. Maar de rust die in de kamer heerst, waar alles keurig in orde is, alsof José zojuist nog de boel heeft gedaan, is niet van een weldadige soort. Het is alsof alles er op 27 november 2001 is stil blijven staan. Het leven is eruit weggeleden.

Ik zit met het plakboek in mijn handen en blader er doorheen. Alle krantenknipsels keurig uitgeknipt, de volgorde gerangschikt.

Cees kijkt met doffe ogen voor zich uit.

Hij kan niet huilen.

Verstard als hij is door de gebeurtenissen probeert hij de gruwelijke herinneringen achter slot en grendel te zetten en het leven weer op te pakken. Maar probeer dat maar eens met die vreselijke beelden die telkens op je netvlies schieten.

Zijn contact met de familie was goed tot na de begrafenis. Cees kreeg kennis aan Els, die weduwe is, en met wie hij zijn grootste eenzaamheid kan delen. Maar dat vindt de familie veel te vroeg en het wordt hem verweten. De relatie is slecht gevallen bij de familie. “Alsof ik José vergeten ben. Alsof ik geen verdriet meer heb.” Zachtjes zegt hij: “Ze zouden toch best blij voor mij kunnen zijn. Dat

er iemand is die mij gezelschap houdt, dat er iemand is om mee te praten.”

“Hoe leef jij verder met alles wat zo kapot is?”
‘Af en toe denken dat je gek bent en proberen alles weg te drukken.

Proberen leuke dingen te gaan doen.’

Cees is harder geworden naar de buitenwereld. Heeft geen vertrouwen meer in mensen.

Hij moet nog door bergen verdriet heen voordat hij rust zal kunnen vinden.

“Het is zo onbegrijpelijk. Pats boem, twee levens weg. Ineens ben je de helft van je gezin kwijt.”

*Als het donker genoeg is,
worden er twee sterren
heel goed zichtbaar*

Thuisgekomen kijk ik nogmaals door het plakboek en vind achterin een brief van het Academisch Ziekenhuis Rotterdam, van de transplantatiecoördinator, gedateerd 22 januari 2002. De familie wordt bedankt voor het afstaan van de organen van José.

Een man van 48 jaar heeft het hart van José gekregen. Hij maakt het inmiddels goed en is zes weken na transplantatie naar huis kunnen gaan. Is dat een kleine troost voor Cees?

We hebben er bij hem thuis niet over gesproken maar het raakt mij enorm.

Ik probeer me voor te stellen hoe moeilijk deze beslissing op dat moment voor Cees en zijn familie moet zijn geweest.

Ik heb er bewondering voor.

Sinds vorig jaar is Cees lid van de VOVK en samen met vriendin Els volgt hij de weekenden in Doorn. Ook daar vindt hij een beetje troost en herkenning. Je verdriet kunnen delen is een begin van een langzaam op gang komend herstel. Ook van Slachtofferhulp ondervindt Cees goede ondersteuning.

Naschrift:

Jeroen (24) is door het Gerechtshof in Den Bosch tot twaalf jaar gevangenisstraf veroordeeld plus tbs met dwangverpleging.

Marco (28) kreeg van het Hof achttien jaar opgelegd. Het levenslang, dat de rechtbank Breda in 2002 oplegde, is daarmee van tafel.

Melissa woont bij pleegouders.

Wil Vreeburg

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

‘Zo dans ik door de dagen, soms houd ik mij staande en soms val ik hard en diep.’

Dit zijn woorden uit jouw antwoord op mijn vorige verhaal. Wonderlijk hoe het een het ander oproept, hoe het een het ander naar boven haalt. En wat doet het me goed zo, op deze manier, met elkaar in gesprek te zijn.

Je weegt je woorden, maar ze hoeven niet op een goudschaaltje, omdat je weet dat de ander jou verstaat. En dat is, denk ik, waar de schoen zo vaak wringt.

Anderen, mag ik hier zeggen buitenstaanders?, verstaan je zo vaak niet en ik vrees dat sommigen dat ook niet willen. Maar daar kan ik me zo langzamerhand niet meer druk over maken, al vind ik het jammer.

Je was laatst ook op een feestje en daar werd het onderwerp pensioen aangesneden met de vraag daarbij of jou dat ook de mooiste leeftijd zou lijken. En daar sta je dan.

Zo vierden wij kortgeleden het feit dat wij 40 jaar getrouwd zijn, met kinderen, schoon- en kleinkinderen. En het was goed.

En er was veel post dankzij een digitale actie van een van de kinderen. Iemand schreef: ik had graag gezegd ‘met alle kinderen’. Een ander schreef over jaren van lief en leed en hoe waar dat is. Weer iemand anders had wel eens horen zeggen: “Als ik mijn leven over kon doen, zou ik het zo weer doen.” Maar, zo werd er bij geschreven, dat zouden jullie beslist niet. Nee, inderdaad. Het was onmogelijk om al die lieve woorden met droge ogen te lezen, maar wat deed het ons goed, dat zoveel mensen met ons geluk meeleefden en met ons verdriet en dat ook onder woorden brachten. En zo hebben wij een weekend lang intens genoten van wat het leven ons aan goeds te bieden heeft, wetend en voelend dat zovelen ons ook in ons verdriet nabij zijn.

En dan komt in september Maaike's geboortedag er weer aan.

Ze zou 36 zijn geworden en je hebt er geen voorstelling van hoe ze nu zou zijn: voor ons

blijft ze altijd 24, want daar is haar geschiedenis stil blijven staan.

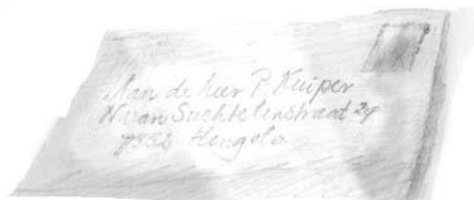
Vaak heb ik gedacht, en het ook zo gevoeld, dat ook mijn leven op dat moment stil is blijven staan, maar dat is niet waar.

Het is een plat cliché dat het leven doorgaat: het gaat wel door, maar anders. Of nog beter: mijn leven gaat door, maar anders. Met heel veel om intens blij mee en dankbaar voor te zijn, maar zonder Maaike.

Op haar geboortedag zal het hier in huis weer een komen en gaan zijn van vrienden van Maaike en van ons, van familie, van burens, van allemaal mensen in wier leven Maaike een rol heeft gespeeld en, wonderlijk genoeg, nog steeds speelt. Kun je dan van vieren spreken?

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Koester de goede dingen in het leven, dat leer ik uit jouw brief.

Om maar met de deur in huis te vallen en in te gaan op je laatste vraag.

‘Kun je dan van vieren spreken?’

Van vieren spreken lijkt me eufemistisch, je kunt je wel gelukkig prijzen dat het op de geboortedag van Maaike ‘weer een komen en gaan is van vrienden, van familie, van burens, van allemaal mensen in wier leven Maaike een rol heeft gespeeld en nog speelt.’

Dat lijkt me iets om dankbaar voor te zijn.

Dat is lang niet voor iedereen weggelegd.

In mijn situatie bijvoorbeeld komt er, buiten haar broer en zusjes, niemand meer op de geboortedag van Caroline. Caroline was niet het type van veel vrienden. Het leven was voor haar een worsteling om boven te blijven.

De geboortedag van Caroline is 24 augustus. Meestal zijn we als familie bij elkaar met haar broer en zusjes en zijn we in gedachten samen

bij Caroline. We leggen bloemen op haar graf, drinken koffie met een slagroomnougatientje, dat was Caroline's lievelingsgebak.

We proberen er iets van te maken maar de dag is geen feestdag meer. Ik ben er dankbaar voor dat we Caroline samen met haar broer en zusjes kunnen herdenken.

Echter dit jaar zullen we het zonder haar jongste zus moeten doen. Eveline zit met haar vriend in India en maakt een rondreis van drie maanden. Een reis die Caroline zou hebben gemaakt met haar vriend Henk. Afgelopen 24 juni werd Eveline 24 jaar. Ze heeft dezelfde leeftijd als Caroline in 1996. De reis door India die Caroline met haar vriend Henk zou gaan maken maakt Eveline nu.

Van Henk horen we al jaren niets meer.

Zijn leven is doorgedaan en hij heeft inmiddels twee kinderen, misschien wel drie, ik weet het niet. Zo gaan die dingen.

Weet je, Paul, ik heb me vaak afgevraagd, of de dood van je kind gemakkelijker valt te dragen als het verhaal en het leven van dat kind een succesverhaal was. Als je kind alles prima heeft doorlopen zoals middelbare school, de puberteit goed is doorgekomen, ze goed in haar vel zat, een baan had of net afgestudeerd. Als ik ouders dan hoor vertellen over het geweldige leven van hun kind dat zo plotseling werd afgebroken, dan betrap ik me erop dat ik een beetje jaloers word. Zij kunnen dan die mooie herinneringen koesteren.

Maar wat als het leven van je kind niet louter een succesverhaal was, dat je kind worstelde met het feit dat ze uit een gebroken gezin kwam, de dingen niet kon plaatsen, moeizaam probeerde het hoofd boven water te houden.

Dan moet je als ouder verder met een groot aantal pijnlijke herinneringen en heb je ook daar last van gedurende het rouwproces. Ik hield er nogal wat schuldgevoelens aan over.

Zo lijkt het erop dat we zelfs als lotgenoten soms 'jaloers' kunnen zijn op elkaar. Hoe bizar. Vind jij dat terecht of onterecht, Paul?

Het doet me ook goed om over deze dingen met jou te kunnen praten. Ik kijk uit naar je reactie.

Hartelijke groet, Wil

DE LAST VAN HET LEED

**Wat is het leed een zware last,
Ik droeg het eenmaal diep gebukt,
Toen heb ik me aan zijn wicht ontrukkt,
Over mijn eigen kracht verrast.**

**Daarna is het mij niet gelukt,
Ik heb mijn lopen aangepast,
Aan dragen, en ging kalm en vast,
Maar 't lastig leed hield mij gejukt.**

**En nu, alsof het van mij gleeed,
Sta ik opnieuw zo slank en recht,
Een drager is in mij geboren.**

**Hij zegt: Ik ben voortaan uw knecht,
Mijn voeten lopen licht in 't koren,
En welk een lichte last, dit leed.**

Albert Verwey

BIJeenkomst in Leusden 20-6-2008 met prof.mr. Pieter van Vollenhoven

Op 20 juni bezocht prof.mr. Pieter van Vollenhoven onze vereniging. Het werd een bijzondere ontmoeting. Om zoveel mogelijk met de heer Van Vollenhoven te kunnen bespreken waren de lotgenoten in drie groepen verdeeld: in één groep werd gepraat over de gevolgen die vrijlating van de dader heeft op de nabestaanden; één groep die problemen had omdat hun kind in het buitenland overleed en één groep met problemen die om de hoek komen kijken wanneer de dader de vader is van de kleinkinderen van de nabestaanden. Uit het feit dat de gesprekken nogal uitliepen bleek duidelijk dat de heer Van Vollenhove zeer onder de indruk was van de verhalen die hij van ons hoorde. Carlo Contino van Fonds Slachtofferhulp, Joep van de Geer en Jan Camps legden hun ervaringen neer.

Ouders na vrijlating

De naamgeving gaf gelegenheid om heel nadrukkelijk de levenslange gevangenschap te schetsen waarin men terecht komt als je kind, je broer of je zus door moord om het leven komt. De volgorde van de volgende items zegt niets over de belangrijkheid van het onderwerp, maar is een poging het verloop van dit bijzondere gesprek weer te geven.

Bedreigingen vanuit detentie

Bedreigingen die door instanties zeer serieus worden genomen, zo serieus dat je de boodschap krijgt jezelf te beveiligen zonder dat de overheid daar ook maar iets tegenover wil stellen. Het is een gijzeling waar je niet uitkomt en waarvan geen verlossing is. Je leven gaat letterlijk en figuurlijk kapot.

De gijzeling begint al in de rechtszaal waar een verdachte gebruik mag maken van zwijgrecht, of moeten we spreken van zwijgplicht, opgelegd door de advocaat die de verdachte pro Deo krijgt toegewezen.

Juridische bijstand

Het is haast niet in woorden te vatten hoe wrang het is dat je als nabestaande zelf moet zorgen voor juridische bijstand. Je mag van geluk spreken als je rechtsbijstandverzekering je ondersteuning geeft en dat je advocaat toegeeft nooit geweten te hebben wat het begrip nabestaande/slachtoffer wil zeggen.

Je mag van geluk spreken als je een rechtbank treft (meestal vrouwelijke rechters) die blijk geeft van enig gevoel van medeleven en dat ook durft te verwoorden in de strafoplegging.

Erger nog is het als je bij een Hof komt door het hoger beroep dat is aangespannen door de verdediging van de dader. Bij de rechtbank is je spreekrecht een toevoeging maar bij een Hof valt het in een bak met grind.

Machteloosheid, angst dat is je recht als nabestaande van je kind, broer of zus die door moord om het leven kwam.

Strafvermindering

Het gemak, zo lijkt het, waarmee straffen lager worden als dit in het voordeel en in een resocialisatieprogramma past van de dader, doet enorme pijn en geeft een gevoel van respectloosheid en rechtsongelijkheid.

Afspraken met reclassering

De afspraken die door de dader met de reclassering worden gemaakt blijken in de praktijk weinig voor te stellen. Na vrijlating kan de dader gewoon weer de draad van zijn of haar leven oppakken en krijgt alle mogelijke hulp om het trauma dat hij of zij over zichzelf heeft afgeroepen, ongedaan te maken.

Angst voor de dader

De angst dat de dader je het leven *echt* zal benemen is onverdraaglijk. Vanuit deze machteloosheid ontstaat agressie en je moet jezelf intomen en waken over je emoties. Ziekmakend is dit, je raakt opgebrand, je relatie loopt op de klippen, je verliest het contact met je kinderen. Kinderen kunnen hun ouders niet bereiken, je komt alleen te staan en je leven is zinloos geworden.

Ervaringen van de groep buitenland

Gelukkig is er de laatste jaren veel verbeterd, maar de positie van nabestaanden is nog altijd achtergesteld. Nabestaanden worden nog vaak niet als slachtoffer gezien, waardoor er ook geen gelijke rechten zijn (ondersteuning, schadevergoeding). In communicatie kunnen nabestaanden nog steeds benaderd worden met termen als ‘derden’ of ‘niet belanghebbenden’
De hoofdpunten die genoemd werden:

Identificatie

*Ouders willen zeker weten dat het ook daadwerkelijk hun kind is dat naar Nederland wordt gerepatriëerd. Ouders die hun kind zelf willen zien en identificeren wordt dit soms door de autoriteiten sterk afgeraden of gezegd dat het niet mogelijk is, terwijl dit meestal wel zou kunnen.

*De mogelijkheid bestaat om via DNA-test de identiteit aan te tonen. Deze mogelijkheid wordt ouders niet standaard aangeboden.

Informereren van de nabestaanden

Na een moord in het buitenland is het heel belangrijk dat de nabestaanden direct geïnformeerd worden (o.a. over het onderzoek en de rechtsgang) en niet constant zelf overal achter aan moeten zitten.

*Ook in Nederland worden nabestaanden slecht geïnformeerd over de datum van in vrijstelling van de dader, wanneer hij verlof krijgt of hoe de TBS regeling met verlof is. Terwijl bij TBS de informatieplicht wettelijk geregeld is, gaat dit toch nog vaak fout.

Vertaling documenten

Er is altijd veel papierwerk verbonden aan een moord in het buitenland, en alle documenten zijn in een vreemde taal en vaak zeer complex. Vertaling van de documenten moet nu, in een fase dat ouders net met het verlies geconfronteerd zijn, door ouders zelf geregeld en bekostigd worden. Het regelwerk en de onkosten zouden uit handen ouders genomen moeten worden.

Ondersteuning door een advocaat

In tegenstelling tot dader/verdachte hebben nabestaanden geen gratis advocaat. Juist in het buitenland is vaak voor alles een advocaat nodig (die de situatie ter plaatse goed kent).

Contactpersonen

*Overheidspersoneel (ambassade, consulaat, bij BuZa, OM, etc) moet weten hoe op een medemenselijke manier om te gaan met nabestaanden en hun situatie.

*Behoeft aan contactpersonen die op de hoogte zijn van de gewoontes en werkwijzen in betreffend land en die de nabestaanden daarover uitleg kunnen geven.

Door roulatiesysteem bij het ministerie van BuZa en ambassades gaan (dossier)kennis en opgebouwde band steeds verloren.

*Nabestaanden zijn vaak afhankelijk van goede wil en kwaliteiten van de toevallige persoon waar zij mee in contact komen; goede hulp aan de nabestaanden is niet organisatorisch ingebed.

Vergoeding schade/onkosten

Zelfs binnen Europa heb je als ‘niet-inwoner’ geen recht op vergoedingen via allerlei regelingen die alleen voor mensen uit het eigen land gelden (ook in Nederland). Nabestaanden van iemand die in het buitenland is vermoord, vallen hierdoor altijd tussen wal en schip.

Ervaringen groep kleinkinderen/kinderen

Jeugdzorg.

Bezoekregelingen worden afgedwongen in het belang van de vader (de dader van de moord op de moeder), waarbij het directe belang van de kinderen ondergeschikt lijkt.

Er moet een enorme strijd worden gevoerd om rust te creëren rond de kinderen in zo’n situatie
Weinig echte aandacht voor de kinderen en veel (jonge) voogden. Tekortschietende jeugdzorg (acht maanden wachten op hulp, dreiging van moord, moord) probeert eigen straatje schoon te vegen en weigert fouten toe te geven.

Schadevergoeding

Nabestaanden ontvangen slechts vergoeding van begrafeniskosten, geen vergoeding van inkomstenderving. Dit geeft bij ondernemers en kleine zelfstandigen schrijnende situaties.

De nieuwe terugbetalingsregeling geldt niet voor oude gevallen. Een verzoek van OM om geen deurwaarder te sturen in verband met de hogere kosten voor de dader is natuurlijk stuitend!

De dader had huisraad van het slachtoffer meegenomen. Op advies van politie en OM is hiertegen niets ondernomen en moest gewacht worden op de uitspraak van de rechter.

Daarna was alles verdwenen en bleken de nabestaanden verantwoordelijk voor de afbetaling van goederen die hoogstwaarschijnlijk in bezit van de dader zijn.

Zie hier de noodzaak om de nabestaanden van de slachtoffers deskundig te begeleiden.

Beperktheid van het juridische begrip naasten.

Dit begint met een oproep om in de uitvoering oog te hebben voor de feitelijke naasten.

De grootouders die geen bloedband hebben worden juridisch niet tot de familie gerekend, waardoor noch justitie, noch familie-rechercheur oog hebben voor feitelijke naasten van vermoorde kinderen.

Dit voegt grote emotionele schade toe.

Oproep om één loket voor nabestaanden te organiseren, dat op verschillende gebieden deskundig advies geeft. Dit betreft zowel juridische als financiële, als maatschappelijke hulpverlening. Uitbreiding van het casemanagement zou geweldig zijn.

Binnen de vereniging zijn er meerdere ervaringen met professionele hulpverleners die zich niet bewust lijken te zijn van de trauma's die door de procedures en ervaringen met justitie en dadergerichte cultuur opgeroepen worden. Er zou een centraal punt kunnen worden gecreëerd waar positieve en negatieve ervaringen met hulpverleners beschikbaar kan zijn. De heer Van Vollenhove vraagt zich af of de VOVK, indien voldoende toegerust, daar een rol in zou kunnen vervullen.

De media en journalistiek

Lotgenoten hebben regelmatig ervaren dat de media ze confronteert met de camera op emotioneel belastende momenten. Ook gebeurt het dat journalisten daders zonder correctie als bron voor hun journalistieke werk hanteren. De vraag is hoe je je daartegen kunt beschermen.

Conclusie

Tot een paar jaar geleden was de opvang van nabestaanden van een vermoord kind niet echt goed te noemen. Gelukkig is daar verandering ingekomen. Slachtofferhulp Nederland heeft sinds enige tijd casemanagers die je vakkundig ondersteunen. De politie is beter toegerust en heeft familierechercheurs die helpen bij de afwikkeling van de rechtsgang. Bovendien is

er beter contact met het Openbaar Ministerie, er is spreekrecht.

Maar er is nog een wereld te winnen.

Dat is duidelijk overgekomen bij de genodigden die alle verhalen oprecht hebben beluisterd en de heer van Vollenhoven deed zeggen 'het moet niet gekker worden'.

Hij heeft duidelijk aangegeven dat hij goed geluisterd heeft. Het omzetten in effectief beleid zal tijd vergen, maar het gaat komen.

In de contacten die het bestuur na deze middag had met het Fonds Slachtofferhulp bleek dat alle aanwezigen onder de indruk waren en geraakt. Ze zagen duidelijk het belang in van een lotgenotenvereniging, zoals de VOVK.

Ze waren blij met de organisatie en onder de indruk van de manier waarop we onze punten hadden aangedragen. Ze ervoeren ook goed de heftigheid van wat er gebeurt als daders vrij komen of met verlof zijn. Ze vonden het positief dat we ook aangaven wat er verbeterd is in de loop der jaren. Het werd als eervol ervaren dat wij hen zo in vertrouwen hadden genomen. Ook onze veerkracht heeft indruk gemaakt. Het werd duidelijk dat het belangrijk is dat ouders elkaar bij staan. Nu bezint Fonds Slachtofferhulp zich over wat het voor ons kan doen. Er is voorgesteld om met het bestuur een langetermijnplanning te maken over de mogelijkheden waarop Fonds Slachtofferhulp ons tegemoet zou kunnen komen. Dit zal in september plaats gaan vinden. Natuurlijk weten we allemaal dat het zaken betreft die lange adem nodig hebben.

Maar waar een begin is, is hopelijk voortgang!

WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2008

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjes</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Marianne Bündgens</i>	* 23-07-1963	† 01-10-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Romy Visser</i>	* 25-07-2004	† 14-06-2006
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Fred Boon</i>	* 08-08-1970	† 07-11-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Tanja Tijssen</i>	* 10-09-1979	† 21-02-1999
<i>Patricia Siereveld</i>	* 11-09-1970	† 10-01-1997
<i>Tjirk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijssen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maartje Pieck</i>	* 24-09-1984	† 11-07-2000
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijck</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991

Bas Stoker en stiefzoon Mitchel

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

Marjoke Filippo

Maurice Tielemans

Rebecca Muller

Dick Reintjes

Marianne Bündgens

Fabian Brands

Cornelis Speksnijder

Daniël Visser

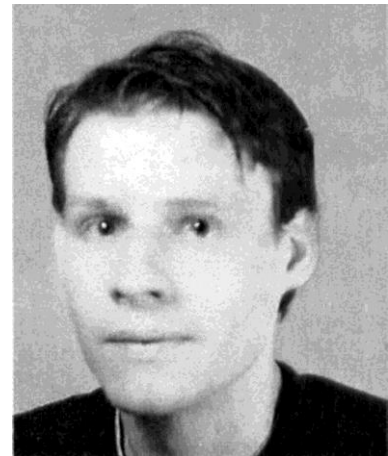
Romy Visser

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

Anja Bronkhorst

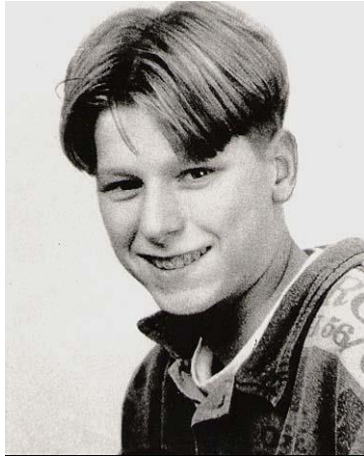

Gijs Janssen

Pascal Janssen

Fred Boon

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

Felicita Oostdam

Henk Arends

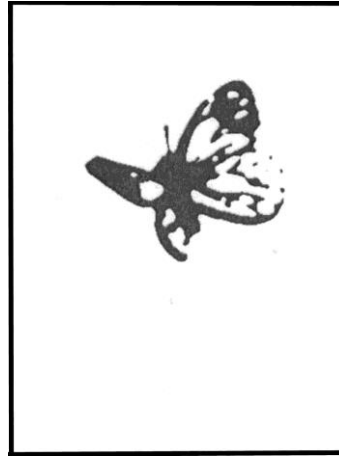
Dorothée Overbosch

Barry Bennemeer

Patricia Siereveld

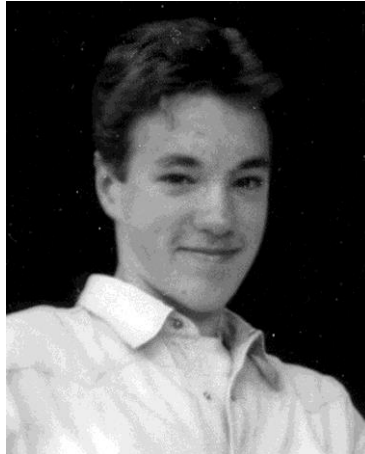
Tanja Tijssen

Tjirk van Wijk

Maurice Tijssen

Wouter IJspelder

Hester van Nierop

Maartje Pieck

Maaïke Kuiper

Bart van Dijck

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*

WEEKENDEN IN DOORN

Het heden

Toen mij werd gevraagd om een stukje voor de Cocon te schrijven voelde ik mij toch wel enigszins vereerd.

Het tweede bijeenkomst hebben we weer gehad. Heel anders dan de vorige keer: het weekend van het heden. Voor een ieder wordt dit op een persoonlijke manier ervaren

Wat zal ik er over schrijven? Voor mij was het weer zwaar en vooral een weekend van opgekropte woede. De bedoeling ervan was dan ook om zaken in je leven te zoeken die je bezig houden.

The day after

De maandag daarna had ik voor mijzelf gereserveerd. Ik pakte de auto en ging rijden naar Amsterdam. Ik reed zonder er bij na te denken een route. Een route die leidde naar gebeurtenissen die ik nog eens wilde ervaren. Ik stond stil bij die ene straat om te voelen of het huis en wat er heeft plaatsgevonden mij nog wat zou doen. Gek genoeg gebeurde er op dat moment niets. Wel keek ik om mij heen of ik mensen zag die ik nog kende uit de tijd dat ik er woonde.

Er was in de straat zelf niets veranderd.

Verdriet

Ik ben er achtergekomen dat het niet uitmaakt WAAR je verdriet over hebt, maar DAT je verdriet hebt. Ik kan er slecht tegen als mensen onderscheid willen blijven maken tussen het ene verdriet en het andere verdriet. Met één gesprekspartner in mijn groep had ik zo'n aanvaring. Volgens onze gespreksleider was deze confrontatie een interessante die zo kenmerkend is van wat er zich in de maatschappij dagelijks afspeelt. Gelukkig konden mijn gesprekspartner en ik nog door één deur en zaterdagavond tezamen met anderen de voetbalwedstrijd Nederland-Oekraïne kijken waar overigens geen klap aan was.

Het kind in jezelf

Ik moet zeggen dat er in mijn groep een aantal mensen is dat daadwerkelijk aan een veranderingsproces is begonnen. Het doet mij goed dat te constateren. Ondanks het feit dat niet IK een kind kwijt ben geraakt, zie ik in dat ook ik een positieve bijdrage kan leveren aan hen. Ook ik ben mijn kind kwijt,

weliswaar het kind in mijzelf. Op dit moment worstel ik dan ook met mijn verleden en ervaringen uit dit verleden en ben ik al langere tijd bezig 'deze rotzooi' uit te spugen en die ballast waar ik last van heb van mij af te gooien.

No need to cry, life is a wonderful world

Dit waren de woorden van zangeres Mathilde Santing voor de afsluiting van het derde weekend voor de zomervakantie. Wederom een zeer heftig weekend met veel emoties.

Ik bewonder alle mensen van dit weekend die zo goed en sterk met hun eigen leven om weten te gaan. Eigenlijk weet ik niet zo goed wat ik over hen en mijzelf zou moeten schrijven, maar wat ik wel zie is dat een ieder zijn weg weer vervolgt en zijn plannen voor de toekomst gaat maken.

Want ja, met alles wat je meemaakt in je leven moet je toch verder zien te komen. Met behulp van anderen wel te verstaan. Iedere keer blijkt maar weer dat mensen elkaar nodig hebben dankzij of ondanks de gewelddadigheid op deze planeet. Ik wil het daarom kort houden. Ons gevoel zegt genoeg en is niet onder woorden te brengen. We zien elkaar weer op 12 september, in de maand waarin wij afscheid nemen van elkaar en van de Basis en onze eigen weg vervolgen.

Ik wil iedereen bedanken uit mijn groep. Lies extra voor haar troostende en lieve woorden in dit 3^e weekend. "Maak er wat leuks van in Amerika" zei ik nog tegen haar bij het uitzwaaien. Ze zwaaide terug. Mijn dank gaat ook uit naar William van de Basis die een luisterend oor heeft gehad op het moment dat ik het nodig had.

Tot ziens allemaal, het ga jullie goed!

Elisa D'Onofrio, vriendin van Chiel Grishaver

BEDANKT LEENDERT VRIENS

In je reactie aan de redactie van de Leeuwarder Courant schrijf je dat in de negen maanden draagtijd van een kind al een sterke emotionele band ontstaat 'met je kind'. Het ontroerde me enorm, net alsof ik dat nog niet zou weten.

Het is 21 juni precies 26 jaar geleden dat ik m'n zoontje baarde en hij voor m'n ogen werd vermoord en later in mijn bijzijn werd verbrand. Hij heeft nooit een naam gehad, bestaat niet eens omdat hij nooit is aangegeven bij de burgerlijke stand. Er is geen gedenkplekje voor hem: helemaal niets.

Rond deze dagen fietste ik in het verleden nog wel eens naar de plek waar ze hem verbrand hebben. Dan zit ik daar, terug in het verleden, zie alles weer voor me en dan moet ik weer terug naar het heden want daar heb ik kinderen..

In het heden ben ik gelukkig getrouwd, heb vijf gezonde kinderen rondlopen in de leeftijd van 19, 18, 16, 15 en 13. Tijdens m'n huwelijk ben ik ook een zoontje verloren tijdens de zwangerschap omdat de placenta losliet. Het was moeilijk en m'n man en ik hebben er veel verdriet om gehad. Maar ik kon afscheid nemen, hij hoort erbij in ons gezin, het is bespreekbaar naar de buitenwereld toe. Mensen accepteren beter een natuurlijke dood, dan dat andere. Het is vaak hun eigen angst, dat besef ik heel goed. Het idee dat het je zomaar kan overkomen is soms bijna niet te dragen.

Ik merk dat ik nu ook moeite heb om m'n kinderen los te laten. Toch hoort het bij het opvoedingsproces. Maar ik slaap pas als ik hoor dat m'n kinderen 's nachts weer thuiskomen van een avondje uitgaan (de oudsten). Als ze iets te laat zijn slaat de paniek al toe. Dan loop ik door het huis, kijk steeds uit het raam en als ik ze hoor weet ik niet hoe snel ik m'n bed in moet duiken want ik wil niet dat ze weten hoeveel zorgen ik me dan maak.

Ze hebben ook een stuk vertrouwen van mij in hen nodig en dat probeer ik ze te geven.

Ik ben drie baby's kwijtgeraakt die in mijn bijzijn zijn vermoord: m'n zoontje en een meisjestweeling. De zwangerschappen tijdens mijn huwelijk waren psychisch zwaar.

Ik genoot er intens van, daar gaat het niet om. Dat nieuwe leven in jezelf, die eerste kleine kriebelingen in je buik, later de hakjes die je

ziet bewegen aan de buitenkant. Je praat met ze, je zingt al voor ze, in gedachten ben je dan al zo met dat jonge leventje in jezelf bezig. Lig je hoogzwanger lekker tegen je man aan in bed, voelt hij plotseling een trapje in z'n rug. Ja, je bindt je tijdens een zwangerschap al heel erg aan je kind. Door alle inwendige beschadigingen had ik veel last van bloedverlies tijdens m'n zwangerschappen.

Ik moest bij twee van de kinderen drie maanden liggen en bij nog twee werd ik tussendoor kort opgenomen in het ziekenhuis om de voortijdige weëen te laten stoppen.

Dat zijn dan enorm angstige momenten. Ik was zo bang om opnieuw een kind te verliezen en helaas is me dat tussendoor dus toch nog overkomen.

Je kunt inderdaad nooit een overleden kind vervangen, op geen enkele wijze.

Ook het stukje van Paul Kuiper vind ik zo treffend: het loslaten. Mensen denken vaak bij 'loslaten' dat je het verleden moet laten voor wat het is. Het is 'voorbij' hoor ik mensen dan tegen me zeggen. Weliswaar goedbedoeld, daar gaat het niet om.

Mijn man is een prachtmens. Ook al ben ik m'n kinderen verloren voordat ik hem kende, hij begrijpt m'n verdriet en steunt me daarin rond deze moeilijke tijd. Ik denk dat mensen vaak bedoelen met dat je het moet loslaten dat je niet ten onder mag gaan in je verdriet.

Het is hun onhandige manier om je te willen helpen en dat mag je ze niet kwalijk nemen. Maar het gaat nooit meer 'voorbij'. Je leert er uiteindelijk mee om gaan, althans dat hoop je...Ik studeer Nederlands en ik merk dat wij in Nederland weinig woorden hebben om verdriet uit te kunnen drukken. Best een gemis eigenlijk omdat je zo je gevoelens zo moeilijk onder woorden kunt brengen.

Wat ik tot slot wil zeggen is het volgende.

Ik heb in mijn leven het geluk gehad om na een hele zware start een prachtmans te mogen ontmoeten die van me houdt om wie ik ben en die me accepteert zoals ik ben.

Hij steunt me in alles.

Met veel pijn en moeite heb ik nu een fijn leven. De schaduw van m'n verleden hangt er altijd overheen. Of zoals ik wel eens tegen m'n psychotherapeut en een hele goeie vriendin zeg: het lijkt alsof ik vaak in twee werelden leef. Die van de eerste 22 jaar van m'n leven en een leven van toen ik 24 was en m'n man

m'n leven binnenwandelde. Ondanks alles kan ik zeggen: ik ben een gelukkig mens en ik houd van het leven. Het heeft me veel verdriet gebracht, maar ook veel goeds.

En het ziet ernaaruit dat veel van m'n dromen uitkomen. Ik droomde als kind van een gezin met veel kinderen, ik wilde graag verder leren om psychologe te worden voor kinderen in nood, ik droomde altijd dat ik piano kon spelen. Psychologe ben ik niet geworden omdat m'n ouders me niet wilden laten doorleren en het daarvoor nu te laat is. Maar ik heb een lieve man, vijf prachtige kinderen.

Ik studeer nu Nederlands omdat dat haalbaar is en ik wil graag als docente voor de klas uiteindelijk. Het komende studiejaar m'n laatste stage en ik vind het heerlijk om met kinderen te werken. Een piano is hier thuis ook gekomen en sinds kort heb ik les.

Ik teken graag, soms ben ik ook geblokkeerd. Dat overkomt me nog wel eens. Bij het tekenen ben ik vaak emotioneel betrokken en dan komen de tranen die ik vroeger nooit kon laten. Dan lukt het een tijdje niet, maar het komt telkens weer terug. En eindelijk kan ik alles lezen wat ik wil. Ik ben nog lang niet uitgeleerd. En tot slot doe ik vrijwilligerswerk voor Humanitas. Het is fijn om iets voor andere mensen te kunnen betekenen. Om zwaar depressieve mensen weer te zien lachen, om ze de straat weer op te krijgen, om ze ook het mooie in het leven weer te laten zien.

Dus, ondanks al m'n verdriet heb ik ook een heel gelukkige kant alhoewel ik dat lang niet durfde of kon zien uit schuldgevoel omdat ik niets kon doen terwijl m'n baby's voor m'n ogen werden vermoord. Zij horen net zo bij me als m'n kinderen nu. Ze zijn ondanks het feit dat ze naamloos zijn en niet erkend (wel door mij), een onderdeel van mijn leven.

Ik weet dat ik niet zoveel recht van spreken heb als ik jullie verdriet allemaal heb gelezen. Jullie kinderen zijn al zolang bij jullie geweest. Ik heb m'n kinderen maar negen maanden bij me mogen dragen en daarna was het al voorbij voor ze. Het is anders, dat besef ik heel goed.

Er bestaat een mooi gedicht van Augustinus. Ik besef dat lang niet alle mensen zich erin kunnen vinden, dit is altijd persoonsgebonden. Maar je kunt het ook vanuit een andere context lezen, dus zonder geloof.

*De dood is niets
ik ben slechts naar de andere kant
ik ben mezelf, jij bent jezelf
wat we voor elkaar waren, zijn we nog altijd
noem me zoals je me steeds genoemd hebt
spreek tegen me zoals weleer
op dezelfde toon, niet plechtig, niet triest
lach om wat ons samen heeft doen lachen
denk aan mij, bid met mij
zoals je altijd gedaan hebt
zonder hem te benadrukken
zonder zweem van droefheid
het leven is wat het altijd is geweest
de draad is niet gebroken
waarom zou ik uit je gedachten zijn?
omdat je me niet meer ziet?
Nee, ik ben niet ver
juist aan de andere kant van de weg
zie je, alles is goed
je zult mijn hart opnieuw ontdekken
en er de tederheid terugvinden
dus droog je tranen en ween niet
als je van mij houdt.*

Het geeft mij het gevoel wat ik altijd al heb: je overleden kinderen houden altijd een plekje in je hart, ze gaan nooit 'echt' weg, ze blijven altijd ergens bij je. Dat geeft mij veel moed om door te gaan. Ik heb destijds een tekening voor m'n zoontje gemaakt. Het ontwerp had ik nagetekend en het gedichtje 'Ontvankelijk' van Marit van Dijk-Boelhouwer wat veranderd. Onderstaand mijn herinnering aan m'n zoontje, door mij en m'n man en kinderen 'erkend'.

Vriendelijke groet, Roelie Hoekstra

*Pasgeboren
- een bloem in de knop -
ruimte, liefde, aandacht
nodig voor de groei
ik had je zo graag willen laten stralen
Enk een man in volle ideeën*

'Nog niet om Denise kunnen huilen'

Familie voelt erkenning met nieuw onderzoek dood Denise Schouten.

Artikel van Stephan Jongerius in het Brabants Dagblad van donderdag 2 augustus 2007.

ULICOTEN – Nee, blij is niet het juiste woord. Erkend, dat voelt de moeder van Denise Schouten zich wel nu justitie heeft besloten het onderzoek naar Verder gaat de rijksrecherche de handelwijze van het Nederlands Forensisch Instituut doorlichten. “Voor het eerst na ruim zeven jaar worden we serieus genomen.”

Justitie weigert natuurlijk op resultaten vooruit te lopen. Maar voor Hanny en Jaap Schouten betekent het feit dat de onderzoeken zijn ingesteld niet minder dan een schuldbekentenis.

Hanny en Jaap Schouten bij Denise's foto.

“Het is eerder dus niet gebeurd. Nu kan iedereen zien dat wij niet gek zijn. Dat ik niet dat vrouwe ben dat maar niet wil geloven dat haar dochter dood is”, zegt de Tilburgse op het terras van haar stacaravan in Ulicoten. Ze spreekt met de verbeterheid die haar strijd met politie en justitie kenmerkt.

Voor de familie heeft altijd vastgestaan dat hun dochter is vermoord. Een onbekende heeft volgens hen die tweede kerstdag in 1999 in de Tilburgse kroeg de Boekanier drugs in haar drankje gedaan. De lezing van justitie – een ontstoken hartspier veroorzaakte een natuurlijke dood – zullen ze nimmer accepteren. “Denise was fanatiek voetbalster en kerngezond”.

Denise Schouten

► Denise Schouten (21) overlijdt in de ochtend van 27 december 1999 in het ziekenhuis. Ze is de avond ervoor ziek thuis gekomen nadat ze in een café een 'muf drankje' heeft gedronken.

► De politie gaat uit van een natuurlijke doodsoorzaak en hoort slechts enkele vriendinnen. Justitie concludeert na sectie door het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) dat een ontstoken hartspier fataal is geweest. Inzage in het toxicologisch rapport voedt de overtuiging van de ouders dat Denise slachtoffer is van een misdrijf: mogelijk heeft methadon en/of antidepressiva in het bloed gezeten.

► Het Academisch Ziekenhuis in Maastricht doet tegenonderzoek van een door het NFI toegestuurd hartmonster. Dat blijkt later echter afkomstig van een oudere man, aldus dna-onderzoek van het Leids Universitair Medisch Centrum. In oktober 2004 geeft het NFI uiteindelijk restweefsel vrij. De familie hoopt zo alsnog helderheid te krijgen over de doodsoorzaak. Prof J. Cassiman van de universiteit van Leuven stelt na onderzoek dat de resten voornamelijk van derden stammen. De familie eist een miljoen euro schadevergoeding, maar justitie wijst die af.

► In juni jongstleden doet mr. M. van Stratum, inmiddels de achtste advocaat van de familie, aangifte tegen het NFI dat zou hebben geprobeerd blunders te verhullen. Hij eist tevens strafrechtelijk onderzoek naar Denises dood.

Even vast is hun overtuiging dat haar organen in de nacht van haar dood al voor donatie zijn verwijderd. Sinds die traumatische nacht heeft de familie tal van bizarre momenten beleefd. Denise's hart, dat in Maastricht was onderzocht, bleek volgens tegenonderzoek toe te behoren aan een oudere man.

In de Telegraaf biechtte een Rotterdamse tbs'er op verantwoordelijk te zijn voor de dood van hun dochter. Maar luttele maanden later concludeerde justitie dat het om een erkend fantast ging die weer eens om aandacht had geschreeuwd.

Maar 'het gesol met Denises organen is Hanny Scholten het meest bijgebleven. Toen de familie die na de officiële termijn van vijf jaar kon krijgen, waren ze volgens het NFI aanvankelijk allemaal spoorloos.

Later kwamen ze alsnog boven water.

Maar de meegegeven pot bleek volgens tegenonderzoek van gerenommeerde Belgische wetenschappers 'een tuttu frutti' te bevatten van lichaamsresten die anderen hadden toebehoord.

'Ze hebben zomaar wat meegegeven'.

Het NFI overigens bestrijdt dat nog steeds.

Het gezin is gedurende 7,5 jaar strijd 'door een hel gegaan'. "Het heeft veel kapot gemaakt, heel veel, het klikte onder elkaar niet meer. Alleen omdat we er keihard voor gevochten hebben, zitten we hier nu nog bij elkaar", vertelt Hanny Schouten.

Haar man en zoon zijn ervan overtuigd dat Denise is vermoord, maar accepteren dat er nooit duidelijkheid zal komen.

Pas recent heeft Jaap Schouten, die destijds vergeefs getracht heeft zijn dochter te reanimeren, zijn metselbedrijf hervat.

Maar Hanny Schouten is zich met haar nu 24-jarige dochter Kristel gaandeweg alleen maar feller gaan vastbijten in het gevecht met justitie. "Ik haal er heel veel kracht uit, dat houdt me op de been. Maar het heeft me ook koud en gevoelloos gemaakt. Ik heb nog steeds geen traan om Denise kunnen laten.

Met Kerstmis heb ik in twee weken tijd mijn beide ouders verloren, maar dat heeft me niets gedaan. Met verdriet kan ik niets zolang er niets duidelijk is. En tegelijk ben ik bang voor het gat dat wacht als die er wel komt.

Veel hoop daarop heeft Hanny Schouten niet. Het wantrouwen jegens justitie zit diep.

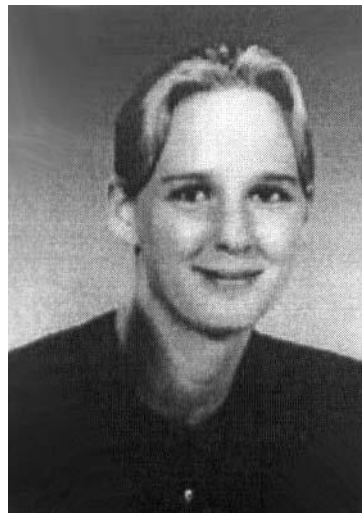
"Ik vrees dat ze er nu niet meer omheen konden, na de aangiften en de aandacht van Nova. Ik heb wel enig vertrouwen in de nieuwe hoofdofficier in Breda (Hugo Hillenaar). Hij bleek zich echt in het dossier te hebben verdiept. Ze gaan nu die avond in café de Boekanier reconstrueren, maar wat moet dat nu nog opleveren? En het hoofdverhaal van die tbs'er is voor hen gesloten, terwijl dat voor ons juist nog het onderzoeken waard is."

Ze houdt zichzelf voor positief te blijven denken: "Zeg nooit nooit."

En ze vertelt dat ze ook zou kunnen leven met de enkele vaststelling dat Denises organen zijn gedoneerd. "Dan weten we dat ze tenminste nog iemand anders heeft geholpen."

Maar dochter Kristel gelooft niet dat zoiets gebeurt.

"Ze gaan nooit toegeven wat ze altijd hebben ontkend. Die onderzoeken gebeuren vooral voor het oog. Dan kunnen ze straks zeggen: we hebben er alles aan gedaan, maar niks gevonden."

Denise Schouten

GESLOTEN KASTE

Enkele dagen na de doodslag op onze zoon Bart kregen wij bericht van het openbaar ministerie dat de vermoedelijke daders in hechtenis waren genomen en dat de zaaksofficier er voor “200%” van overtuigd was de daders te pakken te hebben.

Twee dagen later moesten wij - zonder gewaarschuwd te zijn - in een krantenbericht lezen dat het openbaar ministerie besloten had de zaak te seponeren “wegens gebrek aan bewijs”.

Het is ons nooit gelukt om opheldering te krijgen over deze curieuze gang van zaken.

Dat verhaal kwam weer terug na lezing van voorgaand artikel over Hanny en Jaap Schouten uit Tilburg en de nooit opgehelderde dood van hun dochter Denise.

Onvoorstelbaar dat een toch redelijk gerenommeerd instituut als het forensisch instituut dergelijke blunders maakt. Niettemin: dat kan gebeuren. Nog veel erger is dat het instituut, geholpen door de regering en het openbaar ministerie, volhardt in het ontkennen van de zeer foute gang van zaken en vereend de deksel op de beerput houdt. Nadat niet meer te ontkennen viel dat de resterende organen niet van Dénise waren maar van een of andere oude man, heeft een second opinion een verbijsterende conclusie opgeleverd.

“Omdat de stoffelijke resten van Dénise niet meer te vinden zijn, kan er ook geen doodsoorzaak vastgesteld worden.”

En dan als klap op de vuurpijl:

“Dus moet geconcludeerd worden dat zij een natuurlijke dood is gestorven.”

De deksel op de put. De gesloten kaste die openbaar ministerie heet, sluit de tent en houdt de vuile was weer binnenboord.

Ik heb nog niet gelezen dat de directie van het NFI de laan is uitgestuurd. Als u en ik in ons werk zulke blunders maken en, vooral, die blunders zo proberen te verdoezelen, vliegen we er uit. Zonder gouden handdruk. En terecht. Het is natuurlijk niet voor het eerst dat met name het openbaar ministerie vergelijkbare beslissingen neemt zonder daar verantwoording over verschuldigd te zijn.

Het is ook zeker niet voor het eerst dat falende en ronduit leugenachtige officieren van Justitie niet gestraft worden maar juist worden weggepromoveerd naar een hogere functie binnen het openbaar ministerie zelf of de rechterlijke macht.

Voorbeelden?

De zaak Marianne Vaatstra, de Schiedamse parkmoord, de Puttense moordzaak.

In het bedrijfsleven vlieg je er al dan niet met een gouden handdruk uit als je zo blundert.

Bij Justitie word je weggepromoveerd. Protesterende ouders en ouders die beleefd om opheldering komen vragen over besluiten om de zaak te sluiten of te seponeren, worden niet te woord gestaan of met een kluitje in het riet gestuurd. Hanny en Jan Schouten zal het waarschijnlijk nooit meer lukken om te achterhalen hoe hun dochter gestorven is.

Recent toonde zich ook de politie gefrustreerd over het hoge aantal sepots, met name op het terrein van de zware criminaliteit. Ook de politie krijgt, na dikwijls door hard werken verkregen bewijsmiddelen, alleen de niet verder toegelichte mededeling dat besloten is niet tot vervolging van de vermoedelijke dader(s) over te gaan. In goed Hollands noemen we dat “stank voor dank”.

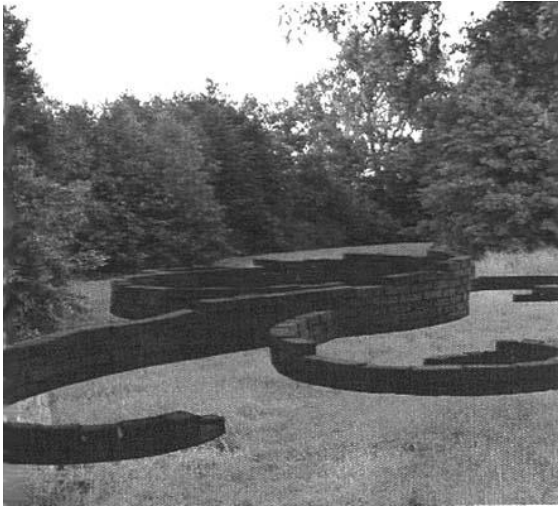
Ik pleit ervoor dat ouders van vermoorde kinderen die slachtoffer zijn geworden van zinloos geweld met dodelijke afloop het recht krijgen om van de zaaksofficier zelf en zijn baas een mondelinge toelichting te krijgen op hun besluit om het onderzoek te beëindigen of de zaak te seponeren.

Daarnaast moet het recht gegeven worden om tegen deze besluiten bij een onafhankelijke instantie beroep aan te tekenen. De politiek als instantie waartoe men zich kan richten, is te vluchtig, te matig geïnteresseerd en handelt alleen als er politieke winst te behalen valt.

Frank van Dijk

MONUMENT 'HET ONBEVATTELIJKE'

Informatiemiddag in Drenthe op 31 mei 2008.

Helga de Ruijter de Wildt, lid VVRS, maakte een verslag over bovenstaande bijeenkomst. De redactie van Cocon wil u de informatie over het monument niet onthouden. Hieronder, wegens ruimtegebrek, een ingekorte versie.

Bij het verslag zat de volgende oproep.

“Willen degenen onder u die goed zijn in het schrijven van brieven en degenen die ervaring hebben met sponsorwerving en willen meedoen om deze fase van het project te ondersteunen zich vóór 22 juni a.s. aanmelden bij Johannes Boertien.”

Per telefoon: 0528 – 351491 of 06 50526139.

Per email: joh.boertien@freeler.nl

Op die zaterdagmiddag was kunstenaar Irene Fortuyn speciaal uit Amsterdam gekomen om aan de hand van bouwtekeningen en een uitgebreid boekje in kleur, toelichting te geven op haar kunstwerk en eventuele vragen van nabestaanden daarover te beantwoorden.

Voor slechts acht personen lichtte ze haar ontwerp nader toe.

De eigenlijke slingermuur wordt gebouwd op een betonnen fundering die onder het maaiveld ligt en die je dus niet ziet. Daarop komt worteldoek te liggen om onkruidgroei tegen te gaan. Voor de muur wordt een grof soort baksteen gebruikt, rood van kleur.

Binnen de spiralen van de muur wordt gebroken groenige kiezel gestort, zodat er overal half verharde gravelachtige plekken ontstaan.

Het monument is daardoor heel eenvoudig te onderhouden, maar behoudt toch een natuurlijke, vriendelijke uitstraling.

En zelfs als er niemand meer naar zou omkijken, -wat natuurlijk niet de bedoeling is – dan zou de muur als het ware weer opgenomen worden in de omringende natuur. Op een aantal plekken in de muur worden grote nissen ingebouwd, met een uitsparing in de horizontale baksteen waarin precies een (rubberen) bloemenvaas past. In de kleinere nissen die ook in de muur komen, kan men een fotootje neerzetten of een briefje neerleggen. Daarmee sluit Irene aan op de wens van vele nabestaanden, zoals op de vorige bijeenkomst in november 2007 naar voren kwam, om zelf iets toe te kunnen voegen aan het monument. Op aanvraag is het zelfs mogelijk een eigen stukje baksteen in de muur te metselen.

Water voor de bloemen in de vazen kan men halen bij het cafeetje aan de overkant van de weg, waardoor men meteen contact legt met de “buitenwereld”.

Verder is men bezig met een ontwerp voor een digitale versie van “Het onbevattelijke”.

Op deze site kan men terecht om ervaringen en gevoelens te delen en misschien een bijdrage leveren aan een meer geweldloze samenleving. Vooral jongeren zullen eerder de digitale muur bezoeken.

De bouwkosten inclusief het opzetten van de bijbehorende website worden geschat op minimaal € 60.000 tot zeker € 80.000.

Nu het ontwerp klaar is, de locatie toegewezen en de bouwvergunning verstrekt, moet geld ingezameld worden, zodat een aannemer met de bouw van het monument kan beginnen.

Schakelen we een bureau in of schrijven we zelf allerlei sponsors, de provincies en de 440 gemeenten in Nederland aan?

De brief zal worden vergezeld van een speciaal daarvoor ontworpen boekje van Irene Fortuyn. Deze boekjes worden gesponsord door de gemeente De Wolden. Die geeft ons ook adviezen en verder krijgen we ondersteuning van Monica Boekholt van het CBK.

Een klinkend comité van aanbeveling kan ook helpen. Namen die werden genoemd: Mr. Pieter van Vollenhoven, minister Hirsch Ballin, Jacques Wallage, Peter R.de Vries, hoofdcommissaris van Amsterdam Welten, en Klaas Wilting. Wie heeft nog meer suggesties?

DAGJE AAN DE VECHT

Het was 30 augustus een mooie, zonnige dag. We kwamen bijeen in Maarssen, een prachtige locatie aan het water.

Wij ouders, ieder met ons eigen verdriet, probeerden er samen een goede dag van te maken. Met een traan en een lach, onze kinderen dichtbij in ons hart. Er was goed gezorgd voor hapjes en drankjes en ondanks de pijn aten we samen een gebakje.

Dat is zo dubbel, want gebak staat voor feest, willen wij dat? Ik heb het jarenlang gelaten, omdat het niet meer in mijn leven paste.

Na de uitleg van Maria Bonten en een mooie rondvaart, kon je met elkaar praten of mijmeren over deze bijeenkomst met zo veel verdriet in onze harten.

Na een buffet en kopjes koffie en het lichaam verwarmd door de zon, keerden wij weer huiswaarts.

Ik voel me vaak alleen, maar door deze bijeenkomst weet je dat we samen verder moeten, ondanks de pijn en het gemis.

Annyed van den Heuvel, moeder van Judith.

FAMILIEDAG

De vrouw stapt gelijk met mij uit de bus.
“U loopt hier dat laantje uit” had de chauffeur tegen ons gezegd “en na een paar honderd meter ziet u aan uw linkerkant een groot gietijzeren hek, dat naar het landgoed gaat en verder door komt u vanzelf bij het partyschip”.

“Moet u ook naar die bruiloft?” informeert mijn medepassagiere.

“Nou nee”, gooi ik er nogal plumverloren uit, “ik ga naar een familiedag van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind.

We gaan een tochtje over de Vecht maken.”

Even schrik van de andere kant, dan zegt de vrouw. “Dat is inderdaad wel even wat anders, ik wist niet dat zo’n vereniging bestond.”

Het klinkt ook gruwelijk”zeg ik, maar op zo’n dag als vandaag voel je je extra verbonden.

We kunnen ook lachen, hoor, maar het verdriet zal er altijd tussendoor blijven klinken.”

“Dat kan ik me voorstellen, maar neem me niet kwalijk, want volgens mij moet ik hier linksaf, ik wens u heel veel sterkte toe.”

Zo maar een wildvreemd iemand.

Doorlopend vraag ik mij af waarom ik dat nou zo nodig moest zeggen. Een dagje uit met de tennisclub is voor een ander toch veel beter te plaatsen? Ik weet het antwoord heel goed: omdat ik niet kan liegen en omdat iedereen het mag weten wat mij en ons overkomen is.

Op het parkeerterrein van het stadskantoor staan alleen auto’s. Ik zie geen lotgenoten.

Het schip moet hier vlakbij liggen.

Natuurlijk loop ik juist de verkeerde kant uit.

Na een half uurtje dwalen zonder iemand te zien, word ik een beetje wanhopig.

Dan komt er een taxi aan. Ik ren er achteraan.

Als ik er bijna ben, wil de chauffeur al weer de parkeerplaats afrijden.

Ik tik tegen de ruit en leg de situatie uit.

“Die mensen moesten er ook heen “, zegt hij.

En dan zie ineensYola staan! Ben ik tòch goed!

Aan boord worden we warm welkom geheten door onze eigen Sophia en Maria Bonten.

De hele dag is trouwens hartverwarmend, maar ook pfff, wat een hitte binnen en op dat dek!

’s Avonds thuis ben ik uitgeteld, want zo’n dag gaat toch niet in je “kouwe kleren” zitten!

Lucrea

Als afsluiting van de familiedag las Sophia het volgende gedicht voor van Ineke Schepers.

Geraakt worden

*Geraakt worden
tot in het diepst van je ziel
door de ontlukende lente
door de geuren van de zomer
door de witte wintersneeuw
door de mens die je laat voelen
ik laat je niet alleen.*

*Geraakt worden
door de zorg van een man
door de zorg van een vrouw
door de zorg van een kind
door de zorg van een vriend
die daardoor zeggen wil
ik houd zoveel van jou.*

*Geraakt worden
door de kleine dingen om je heen
door ogen die glanzen
als je samen een kopje thee drinkt
door handen die strelen
die vasthouden
als je niet meer verder kunt.*

*Zó geraakt worden
tot in het diepst van je ziel
geeft nieuwe energie
omdat het raakt aan een gevoel dat
niet met woorden te beschrijven is
alleen belééfd kan worden,
als mensen elkaar nabij willen zijn.*

'Laat slachtoffer misdrijf woede op dader koelen'

Het huidige spreekrecht voor slachtoffers van misdrijven werkt averechts, vindt hoogleraar slachtoffererschap Jan van Dijk. Doordat ze niet mogen praten over de dader, moeten ze hun woede onderdrukken. Daardoor duurt de verwerking langer. "Nu bevestigen ze alleen hun eigen zieligheid."

Door Jan Salden

DEN HAAG ■ Duizenden slachtoffers van misdrijven maakten er de afgelopen 3 jaar gebruik van: het spreekrecht in de rechtszaal. Sinds 2005 mogen slachtoffers van ernstige misdrijven (of hun nabestaanden) het woord voeren tegenover de aanwezigen in de rechtbank. Maar dat spreekrecht is beperkt: ze mogen alleen iets zeggen over de gevolgen van de daad. Over de dader en diens mogelijke straf moeten ze zwijgen.

Onterecht, vindt hoogleraar slachtoffererschap Jan van Dijk van de Universiteit van Tilburg. Hij pleitte gisteren op

een symposium voor aanpassing van de wet.

Wat is er mis met het huidige spreekrecht? "Slachtoffers mogen nu alleen iets zeggen over de gevolgen van een daad. De angst die ze voelen, de slapeloze nachten die ze hebben. Maar dat is maar één kant van het verhaal. De kern van het gevoel dat veel slachtoffers hebben is toch woede. Veel van hen, en zeker degenen die gebruik maken van hun spreekrecht, zijn strijdbaar. Maar daar mogen ze geen uiting aan geven. Dat vertraagt de verwerking van zo'n traumatische gebeurtenis. Denk aan vrouwen die jarenlang zijn misbruikt door de buurman. Zij hebben jarenlang geleden onder een situatie van machtsongelijkheid. Nu ze wat terug kunnen zeggen, wordt hen dat belet. Het enige wat ze doen is hun eigen zieligheid bevestigen."

Waarom heeft de wetgever voor dat beperkte spreekrecht gekozen?

"Men vreesde emotionele toestanden in de rechtszaal en beïnvloeding van de rechter. Ook dacht men dat slachtoffers om excessief hoge straffen zouden gaan vragen. Bovendien heerste de angst dat de verdediging van de verdachte op een slachtoffer zou gaan inhakken. Maar onderzoek in de Verenigde Staten, waar wel volledig spreekrecht is, spreekt dat allemaal tegen.

'Ik raad hen aan de grenzen op te zoeken'

Verklaringen van slachtoffers hebben amper invloed op de rechter. Slachtoffers zijn vooral uit op genoegdoening, niet op wraak. Ze hebben niet de behoefte op de stoel van de rechter te gaan zitten."

Wat adviseert u slachtoffers?

"Ik raad hen aan de grenzen van het spreekrecht op te zoeken. Richt je maar gewoon tot die dader. Als de rechter daar dan vragen over stelt, leg hem dan uit waarom het belangrijk voor je is om dat te doen. Overigens heb ik de indruk dat rechters al veel toelaten. Ze vinden het gênant om een slachtoffer te onderbreken. Overigens raad ik

slachtoffers af om een schriftelijke verklaring af te leggen. Die wordt opgesteld door Slachtofferhulp en voorgelezen door de rechter, maar dat zijn standaardteksten die vol staan met clichés. Daar is niemand bij gebaat. Een verdachte is daar niet van onder de indruk, maar het helpt ook het slachtoffer niet." (GPD)

Buitenland

In het buitenland bestaat spreekrecht voor slachtoffers langer, in de Verenigde Staten al 30 jaar. In een aantal staten is er sprake van een onbegrensd spreekrecht: slachtoffers mogen daar zeggen wat ze willen, ook over de schuld van en strafmaat voor de dader. Ons omringende landen als België en Engeland kennen net als Nederland een beperkt spreekrecht. Minister Hirsch Ballin van justitie wil het spreekrecht vooralsnog niet uitbreiden. Hij wil het huidige systeem eerst evalueren.

NOODKREET UIT JUÁREZ

Tien jaar geleden, op 19 september, werd Hester vermoord in Ciudad Juárez, Mexico. Uit eerbetoen voor Hester schreef ik er de afgelopen maanden een boek over: Noodkreet uit Juárez.

Het vertelt over de moord op Hester, het verdriet waar we doorheen moesten, de verbijstering die we hadden toen we er langzaam maar zeker achter kwamen dat Hester een van de vele vrouwen was die daar de afgelopen jaren waren vermoord. Dat de daders ongestraft verder kunnen leven.

Vervolgens schets ik hoe ik mijn leven weer heb opgepakt en vorm en kleur heb weten te geven.

Hoe ik uiteindelijk door die ellende van het verlies van die lieve, prachtige, altijd stralende dochter toch weer ben verder gegaan.

Door de vrouwen aan de andere kant van de wereld, in dat godvergeten oord waar Hester vermoord werd, de helpende hand toe te steken. De titel geeft niet alleen de noodkreet van Hester weer, het is de roep van de vele vrouwen die er vermoord werden of slachtoffer dreigen te worden van het geweld.

Marjon van Royen, de journaliste van de NOS schreef, na het manuscript gelezen te hebben het volgende:

Een overdonderend boek.

Op zoek naar recht voor moord op haar dochter Hester in Ciudad Juárez, komt Arsène van Nierop terecht in het labyrint van machtsmisbruik, corruptie, marteling en moord dat de Mexicaanse overheid is. Door haar eigen pijn reikt ze de hand naar moeders en kinderen van de meer dan 400 vrouwen die in de Mexicaanse grensstad Juárez zijn vermoord, en ze zet met een grenzeloos doorzettingsvermogen de gruwel van de vrouwenmoorden in Juárez op de wereldkaart.

"Over een afstand van duizenden kilometers veegt Arsène de tranen af van hen die gekwetst zijn in lichaam en geest", schrijft die eenzaam strijdende Mexicaanse vrouw die ze in Ciudad Juárez steunt met haar opvangcentrum. Het verhaal van Arsène van Nierop is een monument van solidariteit.

Een ode aan de moed van vrouwen, en het bewijs dat eerste en derde wereld minder ver van elkaar liggen dan we vaak willen denken. Samen met de vrouwen van Mexico strijdt Van Nierop voor het dagelijks gemolesteerde recht van vrouwen en meisjes op een waardig leven op deze aarde.'

Op 20 september levert de uitgever een aantal exemplaren van het boek speciaal voor de Dag Herdenken Geweldslachtoffers in Hoorn. Vanaf 24 september ligt het in de boekwinkels.

Mijn opbrengst gaat naar de stichting Hester.

Arsène van Nierop

WET VOORWAARDELIJKE INVRIJHEIDSTELLING

Het huidige systeem van vervroegde invrijheidstelling wordt omgevormd tot een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het parlement heeft met het betreffende wetsvoorstel ingestemd.

De Wet voorwaardelijke invrijheid-stelling treedt op 1 juli 2008 in werking.

De volgende toelichting heeft de redactie ontvangen van het Ministerie van Justitie.

Meer informatie: www.justitie.nl

Vervroegd wordt voorwaardelijk. Op dit moment is het zo dat een veroordeelde als tweederde van zijn straf erop zit in aanmerking komt voor vervroegde invrijheidstelling. Aan die invrijheidstelling zijn geen voorwaarden verbonden. Als de veroordeelde opnieuw een strafbaar feit pleegt, kan de invrijheidstelling niet worden ingetrokken. Met de nieuwe wet kan dit wel.

Voortaan kan een veroordeelde die een gevangenisstraf van meer dan één jaar opgelegd heeft gekregen, alleen nog onder voorwaarden vervroegd worden vrijgelaten.

Algemene voorwaarde is dat de veroordeelde tijdens zijn proeftijd niet opnieuw een delict mag plegen. Ook kunnen aan de veroordeelde *bijzondere voorwaarden* worden opgelegd, bijvoorbeeld een alcoholverbod of het volgen van een gedragsinterventie of behandeling. Deze worden afgestemd op de persoon, het soort delict en het recidive-risico. Als de veroordeelde de voorwaarden niet naleeft, kan de invrijheidstelling worden herroepen. De veroordeelde moet dan alsnog de rest van de straf of een deel daarvan uitzitten.

Het voorwaardelijk maken van de invrijheidstelling betekent dat de veroordeelde verantwoordelijkheid draagt voor zijn eigen toekomst. De verwachting is dat door de voorwaardelijke invrijheidstelling minder mensen recidiveren. Het voorwaardelijk maken van de vervroegde invrijheidstelling is één van de vele maatregelen die het kabinet treft om de recidive terug te dringen. Een persoonsgerichte aanpak staat hierbij voorop. De voorwaardelijke invrijheid-stelling maakt onderdeel uit van het programma Justitiële Voorwaarden van het ministerie van Justitie.

Binnen dit programma wordt ook gewerkt aan maatregelen op het gebied van onder andere de voorwaardelijke sancties, het toezicht door de reclassering en de justitiële verslavingszorg.

De partners in de strafrechtketen werken hierbij nauw samen.

Voorwaarden en proeftijd. De nieuwe wet geldt alleen voor personen die een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf krijgen opgelegd met een duur van meer dan één jaar (of meerdere korte vrijheidsstraffen die opgeteld minimaal één jaar zijn). Aan de voorwaardelijke invrijheidstelling is dus altijd de *algemene voorwaarde* verbonden dat de veroordeelde tijdens zijn proeftijd geen nieuw strafbaar feit begaat. Deze proeftijd gaat in op de dag van de invrijheidstelling. De proeftijd is gelijk aan het restant van de straf, maar duurt minstens één jaar.

Verder kan het openbaar ministerie aan de veroordeelde *bijzondere voorwaarden* stellen.

Die worden zoals gezegd afgestemd op de specifieke omstandigheden van het delict en de dader.

Dat kunnen vrijheidsbeperkende voorwaarden zijn. Denk daarbij aan een contactverbod, een locatieverbod, een drugs- en alcoholverbod of een meldingsplicht. Ook kunnen gedrags-beïnvloedende voorwaarden worden gesteld, bijvoorbeeld het volgen van een training. Bijzondere voorwaarden kunnen verder op zorg zijn gericht, zoals behandeling bij een instelling van geestelijke gezondheidszorg of verslavingszorg. De proeftijd van een bijzondere voorwaarde wordt ook door het openbaar ministerie vastgesteld en kan nooit langer duren dan het restant van de straf.

Het minimum van één jaar geldt bij de proeftijd van de bijzondere voorwaarden dus niet.

De veroordeelde moet zich bereid verklaren om de voorwaarden na te leven. Tegen de vaststelling van de bijzondere voorwaarden staat geen beroep open.

Voorwaardelijke invrijheidstelling, tenzij... Ook onder de nieuwe regeling zijn er situaties waarin de veroordeelde niet in aanmerking komt voor voorwaardelijke invrijheidstelling.

Uitstel of afstel van voorwaardelijke invrijheidstelling is mogelijk als de veroordeelde zich tijdens detentie (herhaaldelijk) ernstig misdraagt of tijdens zijn detentie een strafbaar feit heeft gepleegd.

Als de veroordeelde heeft geprobeerd te ontsnappen of is ontsnapt, kan de voorwaardelijke invrijheidstelling ook worden uitgesteld of achterwege gelaten. Ook als de kans op recidive hoog is en een veroordeelde tijdens detentie niet meewerkt aan programma's om dit risico te verminderen, kan worden besloten iemand niet of pas later voorwaardelijk vrij te laten.

Dat geldt ook als de veroordeelde zich niet bereid verklaart om de voorwaarden na te leven.

Gevolgen van het overtreden van voorwaarden. Als een veroordeelde voorwaardelijk wordt vrijgelaten en hij komt tijdens zijn proeftijd de gestelde voorwaarden niet na, dan volgt een snelle reactie. Afhankelijk van de ernst kan die bestaan uit beëindiging van de invrijheidstelling, wijziging van de bijzondere voorwaarden of - als het om een zeer geringe schending van de voorwaarden gaat - een waarschuwing.

Overgangsrecht. De wet heeft een overgangsregeling van vijf jaar. Voor degenen die vóór 1 juli 2008 zijn veroordeeld geldt de komende vijf jaar nog de oude v.i.-regeling.

Na 1 juli 2013 geldt in alle gevallen de nieuwe v.i.-regeling. Voor veroordelingen die wel vóór 1 juli 2008 zijn uitgesproken, maar waarvan de tenuitvoerlegging op 1 juli 2013 nog gaande is, geldt dus de nieuwe regeling.

Uitvoering. Een belangrijke rol is weggelegd voor het openbaar ministerie. Het openbaar ministerie beslist of aan de voorwaardelijke invrijheidstelling bijzondere voorwaarden worden verbonden.

Het openbaar ministerie wordt daarbij geadviseerd door het gevangeniswezen en de reclassering.

Het openbaar ministerie kan ook besluiten een vordering tot uitstel, afstel of intrekking (herroeping) van de invrijheidstelling voor te leggen aan de rechter. De rechter neemt daarover een beslissing.

Ook bepaalt de rechter of een voorwaardelijke invrijheidstelling (deels) ingetrokken wordt als de v.i.-gestelde een voorwaarde niet heeft nageleefd.

Bij het toezicht op de naleving van de voorwaarden spelen reclassering en politie een belangrijke rol.

De reclassering voert het toezicht uit op de naleving van de voorwaarden. De reclassering begeleidt en controleert de v.i.-gestelde. Begeleiding bestaat uit activiteiten waarmee de v.i.-gestelde gemotiveerd en ondersteund wordt om zich aan de bijzondere voorwaarden te houden. Controle bestaat uit regelmatig persoonlijk contact met de v.i.-gestelde en zijn omgeving (bijvoorbeeld school, werkgever, GGZ-kliniek). Als het nodig is komt de v.i.-gestelde onder elektronisch toezicht.

Als de reclassering vindt dat de politie een rol kan spelen in de controle op de bijzondere voorwaarden, dan kan een wijkagent worden ingeschakeld. Als de reclassering constateert dat de v.i.-gestelde de opgelegde bijzondere voorwaarde niet naleeft, dan meldt de reclassering dit aan het openbaar ministerie en kan de voorwaardelijke invrijheidstelling herroepen worden.

De politie moet vanaf de inwerkingtreding van de wet opletten of een verdachte die voor een strafbaar feit wordt aangehouden wellicht een v.i.-gestelde is. Als dat het geval is heeft de v.i.-gestelde immers de algemene voorwaarde overtreden en kan de voorwaardelijke invrijheidstelling worden ingetrokken.

Het Centraal Justitieel Incassobureau verzorgt de administratieve regie op het proces van voorwaardelijke invrijheidstelling. De Justitiële Informatiedienst tot slot legt de beslissingen vast in de justitiële documentatie en in het persoonsdossier en houdt de zogenoemde Verwijs Index Personen bij.

PROGRAMMA VOOR NABESTAANDEN VAN GEWELDSSLACHTOFFERS EN OVERIGE GENODIGDEN

De gehele dag is er voor iedereen de gelegenheid om de informatiemarkt te bezoeken. Deze wordt gehouden in de kleine foyer van de Schouwborg Het Park.

- 9.30 uur** **Ontvangst nabestaanden in de Schouwborg met koffie en een broodje.**
We bevelen aan voor 10.00 uur aanwezig te zijn, maar dat is niet verplicht.
- 10.45 uur** **Gedicht ????**
- 11.00 uur** **Openingswoord in de foyer van de Park Schouwborg door Jack Keijzer,**
aansluitend een optreden van Lenny Kuhr in de Schouwborg exclusief voor
nabestaanden.
- 11.45 uur** Genodigden/nabestaanden komen vanuit de Parkschouwborg gezamenlijk naar buiten. Samen luisteren we naar een kort optreden van zanger Ralph van Maanen, waarna een delegatie van vooraanstaande sprekers (o.a. staatssecretaris Albayrak en commissaris van de Koningin Borghouts, maar ook bisschop Punt) het woord zullen voeren. Burgemeester Onno van Veldhuizen zal de rij openen.
- 12.30 uur** Presentatie van het Lint met de namen van 175 geweldsslachtoffers en formen van de stoet door nabestaanden met het Lint.
- 13.00 uur** Aanvang mars met het Lint door het centrum van de stad Hoorn. Alle overige aanwezigen zijn van harte uitgenodigd om mee te lopen, om samen een signaal af te geven tegen zinloos geweld. Voor de achterblijvers is er een speciaal programma.
- 13.45 uur** Terugkomst bij de Parkschouwborg met het Lint.
Optreden Groep Doedelzakblazers na aankomst.
Aandacht voor toespraken, gedichten en/of zang door nabestaanden.
- 14.35 uur** Trompettist speelt The Last Post.
- 14.38 uur** Twee minuten stilte.
- 14.40 uur** Oplaten duiven als teken van vrede.
Optreden grote groep djembé spelers.
Onthullen van een gedenkteken DHG door de burgemeester van Hoorn.
- 15.00 uur** Live muzikoptredens (namen volgen) vanaf het grote podium, afgewisseld met andere bijdragen, zoals Petra Lakerveld en Aad Persoon (paragnosten) die een lezing zullen geven. Ook is er weer gelegenheid voor nabestaanden: Klaske Ferwerda, Afra Boon, Jacqueline Beemsterboer (meer namen volgen).
- 16.00 uur** **Borrel en buffet voor nabestaanden in de foyer van de Schouwborg.**
- 17.00 uur** **Jos Twint**
- 18.00 uur** **Einde Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2008.**

Vetgedrukt is het programma uitsluitend voor nabestaanden en genodigden. Vanzelfsprekend kunnen nabestaanden er voor kiezen het 'buitenprogramma' te volgen tijdens het geplande 'binnenprogramma'.

AGENDA VOVK

20 september	2008	Gezamenlijke landelijke herdenking in Hoorn
25 oktober	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
13 december	2008	Kerstbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie	3
Van het bestuur.....	4
Het verhaal van Cees van Vugt..... Wil Vreeburg.....	5
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....7
Bijeenkomst Leusden 20 juni 2008.....	9
Wij herdenken.....	12
Weekenden in Doorn.....	17
Bedankt Leendert de Vries.....	Roelie Hoekstra.....18
Het verhaal van Denise Schouten.....	20
Monument.....	Helga de Ruijter de Wildt.....23
Dagje aan de Vecht.....	24
Voor u gelezen.....	25
Noodkreet uit Juárez.....	27
Wet Voorwaardelijke Invrijheidstelling.....	28
Programma 22 september in Hoorn.....	30